

Grote Mantelmeeuwen *Larus marinus* en Zilvermeeuw *L. argentatus* met "hangende" vleugels

In de winters 1984/85-1986/87 werd gedurende een lange periode bij het sluisencomplex van IJmuiden een adulte Grote Mantelmeeuw waargenomen die constant de vleugels liet hangen. Hierbij waren de polsgewrichten schuin naar beneden en voren gericht. De vleugelpunten lagen vrijwel tegen elkaar boven op de staart (figuur 1). Geregeld was te zien dat de vogel de vleugels in de flankveren probeerde te plaatsen, hetgeen niet lukte. De vogel kon goed vliegen. In de vlucht was niets van deze afwijking te zien. In 1986/87 werd op ongeveer dezelfde plaats een Zilvermeeuw waargenomen met dezelfde afwijking.

In Amsterdam werd in de periode 25 oktober 1986-13 januari 1987 een Grote Mantelmeeuw met hangende vleugels waargenomen. De vogel werd gezien op de vuilverbrandingsinstallatie in Noord en op de vuilstortplaats aan de Willem de Zwijgerlaan (Markthallen) in West, twee plaatsen (op ongeveer 3 km afstand) die frequent door meeuwen worden bezocht. Deze vogel vloog goed. Dat het op beide plaatsen waarschijnlijk dezelfde vogel betrof, bleek uit de zwarte snavelvlekkekening. Bij de Zilvermeeuw blijkt dit redelijk bruikbaar voor individuele herkenning (AHVE). Overigens is aan de hand van het aflezen van ringen van Grote Mantelmeeuw bewezen dat geregeld individuele Grote Mantelmeeuwen beide gebieden aandoen. Bovendien is het ook mogelijk dat deze vogel dezelfde is als die van IJmuiden. In maart 1987 werd in Den Oever een adulte Grote Man-

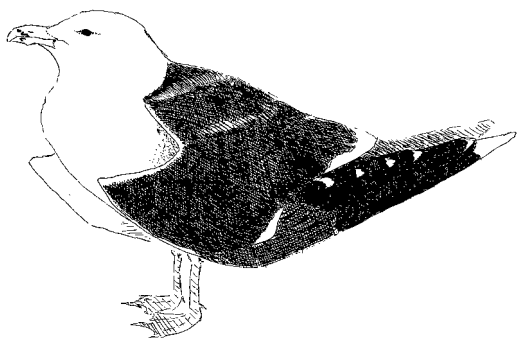
telmeeuw waargenomen die alleen de linkervleugel liet hangen. Ook deze vogel vloog goed.

Op 9 januari 1987 is gekeken of de afwijking van de Grote Mantelmeeuw het gedrag van andere vogels beïnvloedde. De vogel foerageerde op een vuilstortboot samen met vier adulte Grote Mantelmeeuwen en c. 15 Zilvermeeuwen. De houding werd vergeleken met die van andere Grote Mantelmeeuwen en er werd gekeken hoe Zilvermeeuwen op Grote Mantelmeeuwen reageerden en in het bijzonder op de "hangvleugel". Als de vogel zich niet in de nabije omgeving van een andere Grote Mantelmeeuw bevond, was de houding (met uitzondering van de vleugels) gelijk aan die van de andere. In de nabijheid van andere Grote Mantelmeeuwen nam de "hangvleugel" een onderdanige houding aan (wegkijken, kop laag). De andere Grote Mantelmeeuwen leken hierna de afwijkende meeuw te negeren. Zilvermeeuwen namen bij de "hangvleugel" niet de normale voorzichtigheid in acht die kenmerkend is voor de interactie tussen Zilvermeeuwen en Grote Mantelmeeuwen (AHVE). De Zilvermeeuw van IJmuiden is ook op deze punten bekeken. In dit geval werd geen speciale reactie gezien van andere vogels op dit beest (EJM).

De uitstaande vleugels worden dus duidelijk door de andere vogels niet als imponeer- of agressiehouding gezien. De oorzaak hiervan is ongetwijfeld dat de imponeer- of agressiehouding uit meer componenten bestaat dan de vleugelhouding alleen (namelijk ook houding van kop en lichaam, en geluid). Over de oorzaak van de afwijking is niets bekend. Klaarblijkelijk was de spanning in het spier-pezenstelsel, dat verantwoordelijk is voor het hoog houden van de vleugel, aangedaan.

Summary *Great Black-backed Gulls* *Larus marinus* and *Herring Gull* *L. argentatus* with hanging wings

Observations of birds with hanging wings in IJmuiden and Amsterdam (NH). At one occasion the Great Black-backed Gull behaved submissive towards conspecifics, after which the latter ignored the former. Herring Gulls showed less prudent behaviour against the bird than normal. The aberrant posture was not considered as aggressive or impressive behaviour.

Figuur 1. Grote Mantelmeeuw met hangvleugel, 12-13 januari 1987, Amsterdam (Ton Eggenhuizen). *Great Black-backed Gull* with hanging wings.

A. H. V. Eggenhuizen, G. W. J. van Gool
& E. J. Maassen,
p/a R. Claeszenstraat 76-1,
1056 WR Amsterdam